

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. De atunci a publicat *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022), *Zilele pescărușului albastru* (2022). O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *Femeia dracului* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024), *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024), *Lectură la sfârșit de săptămână* (2025). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *O scurtă vacanță în Parry Sound*
© 2025, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

O scurtă vacanță în Parry Sound / Michael Varujan
Magharian. - Iași: Institutul European, 2025
ISBN 978-606-24-0421-5

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan Magharian

O SCURTĂ VACANȚĂ ÎN PARRY SOUND

INSTITUTUL EUROPEAN
2025

Vecinul lui italian, Joe, avea o cabană construită pe o insuliță de sub un hectar, plasată mai jos de Mowat Island în Parry Sound, pe care o închiria peste vară turiștilor. Se poate că n-avea clienți, că vorbind peste gard de una și alta s-a oferit să i-o închirieze lui Marcu la jumate preț pe toată luna septembrie. Cum propunerea lui l-a luat pe neașteptate, i-a cerut să-i lase timp să se gândească. Intrat în casă s-a uitat împrejur. Era confortabil așezat și parcă nu-l trăgea ața să-și fi mutat catrafusele dintr-o parte în alta. Avea tabieturi fără de care n-ar fi putut funcționa. Ce să fi căutat într-o căbănuță de lemn izolată, fără mall, poștă, spital, poliție or salvare? Pe de altă parte, poate o schimbare să-i fi putut ajuta. După al zecelea volum publicat, fântâna cu idei cam secase. Poate că înconjurat de apă să fi avut șansa să reînvie. S-a hotărât să încerce.

Joe îi spusese de unul, Papa George, că o să-l aștepte la ponton cu cheile de la barcă. Îi făcuse plinul și-i mai adusese și o canistră de rezervă. O pusese pe bancheta din spate. Cum lui Marcu i se păruse cam jagoasă, a proptit-o jos pe podea. L-a întrebat pe ăla unde ar fi putut găsi un căruț cu care să-și aducă lucrurile de la mașină. I-a arătat unul sprijinit de un copac. A isprăvit de descărcat după mai multe drumuri. Barca se umpluse ochi. Mașina și-a lăsat-o în parcare. Pe Papa George l-a întrebat cât îi datora pentru benzină. I-a dat în plus o hârtie de douăzeci, așa cum îi spusese Joe. A părut mulțumit, că s-a dus la ale lui. Transpirase deja de la tot acel du-te-vino dintre mașină și barcă. Dar când a pornit peste apă s-a răcorit până într-atâta că nu i-ar fi stricat să fi avut pe el o cămașă de flanel cu mânecă lungă. Din aia cum purta Papa George.

GPS-ul l-a scos taman unde trebuia. Și-a legat barca cu o parâmbă subțire de un mic doc de lemn. Insulița părea să fi fost o îngrămădire de bolovani uriași peste care creșteau câțiva brazi și jnepeni între care era construită cabana. Până

la ea avea de urcat o pantă abruptă și se tot uita disperat la calabalâcul pe care trebuia să-l care până sus. Și-a zis ca mai întâi să inspecteze ce era înăuntru. S-a asigurat că parâma era bine legată. Era, dar a mai făcut un nod. Niciodată nu putea fi suficient de precaut. A urmat poteca lăsată printre bolovani. S-a oprit pe pridvor să-și tragă sufletul. Într-o parte erau puse două scaune de răchită cu o măsuță între ele. S-a așezat într-unul. Peste balustradă cât vedea cu ochii se întindea apa cenușie punctată de mici insulițe, pete verzi profilate peste albastrul spălăcit al cerului. Ar fi putut petrece ore, stând așa și nefăcând nimic. Dar bagajele n-aveau să ajungă sus de unele singure. S-a rupt din reverie. A încercat ușa. Era descuiată și a intrat. Înăuntru era întunecos și răcoare. Tăcerea era densă. Niște lemne de foc fuseseră stivuite lângă cămin. Mirosea a brad. Mobila, câtă era, dădea senzația de austeritate. Avea culoarea închisă a ciocolatei și contrasta numai prin formă cu podeaua vopsită tot așa. Acoperișul înalt se susținea pe bârne groase. Din partea cea mai de sus atârna un lampadar aurit cu multe brațe. A aprins lumina. Mergea. Dulapurile de bucătărie arătau ca restul mobilei, în aceeași culoare și stil. A deschis o ușă la nimereală. A dat peste două stive de farfurii albastre. În altul a văzut paharele puse cu buza în jos. Frigiderul era gol. Avea cu ce-l umple. Apa curgea. Părea să fi fost bună de băut, dar își avea apa lui la sticle. Doar că trebuia adusă de jos. A continuat inspecția. Două dormitoare spațioase și o baie completă. Asta era. A ieșit și și-a mai aruncat odată privirea peste proiecția panoramică ce se oferea neobstrucționată de pe pridvor. Ajunsese la capătul pământului. Era imers în liniște adâncă. Dar trebuia să se apuce de treabă. Degeaba trăgea de timp.

Până să fi pus lucrurile la locul lor soarele deja apusese. Cerul arăta ca o zdreanță aruncată la uscat, pătată cu roșu într-un colț. Ar fi vrut să mai stea pe prispă să soarbă cuminte din paharul cu whisky, dar l-au năpădit roiurile de țânțari. A trebuit să se refugieze înăuntru. Și-a conectat laptopul la

internet cu parola dată de Joe și s-a străduit să continue cu scrisul la pagina începută de acasă. Dar cuvintele îi veneau într-o ordine stricată. Nu voiau să se lege. Exasperat, s-a dus la culcare.

L-a trezit lumina zilei strecurându-se firavă printre jaluzelele întredeschise. Și-a închis la loc ochii că poate mai trăgea de somn. Da' era dus. După ce s-a tot foit și răsucit, în cele din urmă s-a dat jos din pat. Clămpănind din papuci a ieșit pe prispă. A îmbrățișat cu ochii splendoarea calmă și majestoasă ce i se deschidea larg în față. S-a minunat cât s-a minunat, da-l răzbise foamea și a intrat să-și pregătească ceva de mâncare. Pe la nouă era gata cu toate: spălat, îmbrăcat și mâncat. Și-a pus laptopul pe măsuța de afară și s-a lansat vitejește în procesul creativ. Dar în loc să fi stat cu ochii pe ecran, privirea îi aluneca invariabil către apă. Mintea-i rătăcea aiurea. După câteva încercări futile de a-și concentra atenția pe scris, a închis laptopul și l-a dus înăuntru. A ieșit să dea un tur de jur împrejurul cabanei. Din dosul ei se vedea de parcă era la doi pași o altă insuliță pe care era ridicată o vilă enormă, modernă, cu geamuri fumurii, opusă orientată lui. Cum privirea îi era parțial obturată de brazi, ca s-o fi văzut mai îndeaproape ar fi trebuit să ia barca să treacă prin fața ei. Îl rodea curiozitatea, așa că a luat cheia și a coborât la doc. A desfăcut parâma, s-a urcat la volan și a pornit motorul. Odată ce s-a îndepărtat de mal a ambalat. A dat roată insuliței lui. Peste tot vedea aceeași bolovani enormi îngrămădiți unii peste alții. Așa arăta și insulița vecină, doar că grămada lor de bolovani era mai mare. Iar vila cu etaj ridicată deasupra ocupa aproape tot platoul. Fațada era complet acoperită de gemuri enorme. Avea o terasă imensă din lemn, cu câteva mese rotunde așezate sub umbrele cu scaune dispuse în cerc. La doc era tras un iaht dotat cu radar, de multe ori mai mare decât barca lui. S-a simțit intimidat, și fără îndoială, invidios pe ăia de-și permiteau așa un lux. A accelerat până la docul

lui. După ce o văzuse pe ailaltă, cabana lui Joe i se părea meschin de mică. Arăta de parcă intrase la apă. Își avea însă șarmul ei, și în fond era la limita a ceea ce-și putea permite.

Tocmai terminase pagina aia de-i dăduse de furcă, când a văzut iahtul vecinilor alunecând rapid în direcția orașului. Lăsa în urmă o dâră lăbărtată învolburată. Pentru un timp a auzit clipocitul apei izbind repetat în bolovani. L-a sunat pe Joe. Ăla luase foc. A trebuit mai întâi să-l liniștească că nimic rău nu se întâmplase și că totul era în ordine. Abia după l-a putut întreba de rezidenții celeilalte insulițe.

„Aa, McGregor-ii, de ei întrebii? Ce-s cu ei? Te-au deranjat cu ceva?”

„Cu ce se ocupă?”

„El e neurochirurg la un spital din alea mari din centru și ea tot doctor, parcă endocrinolog, da' nu-s sigur. Sunt oameni faini. N-am avut niciodată vreo problemă cu ei”.

„M-a impresionat vila lor”.

„Abia de au terminat-o. Astă primăvară încă mai munceau la ea. Ți-a plăcut, nu? Au băgat milioane în ea”.

„Ce să nu-ți placă? Și iahtul, o frumusețe!”

„Are două motoare gemene. Am fost pe el. E un vis. Da' e prea mare pentru docul meu. Mulțumește-te cu barca. E tot ce-ți trebuie. Vezi să nu te rătăcești p-acolo. Altceva? Te-ai acomodat, ți-e bine, îți place unde ești? Peisajul e superb, n-ai ce te văita”.

„Da, totul e super, mai puțin cu țăntarii. M-au năpădit aseară”.

„N-am ce le face. N-avem voie să folosim chimicale. Cică să ocrotim natura. Cu asta chiar nu te pot ajuta”.

„Nu-i nimic, mi-e bine aici”.

„Ți-am zis eu!”

„Da, mulțumesc!”

Odată terminată convorbirea, lui Marcu i-a venit în cap că ar merge și el în oraș. Tot nu-l văzuse, și poate avea șansa să-i întâlnească și pe acești McGregori. În plus, dacă mânca acolo nu mai avea de ce să-și fi pregătit de unul singur cina.

Dar abia de se făcuse unsprezece. A decis să se întoarcă la manuscrisul lui.

Trecuse bine de amiază când a văzut iahtul întorcându-se. Planul lui cu plecatal la oraș căzuse. A ocolit cabana ca să observe vreo mișcare pe vis-a-vis, dar n-avea ce vedea alta decât dosul vilei vecinului. S-a admonestat pentru curiozitatea care nu-i dădea pace și s-a întors pe pridvor. De acolo de sus a văzut apropiindu-se rapid o barcă largă de cauciuc cu un motor supradimensionat. Părea să fi fost manevrată de un bărbat. După puțin a apărut în fața pridvorului. Marcu s-a ridicat. Ăla avea părul alb tuns perie, purta ochelari de vedere și avea o față foarte distinsă. Părea să fi fost într-o formă grozavă, deși după aprecierea lui Marcu trecuse de șaiszeci. S-a prezentat ca fiind Paul, vecinul de insulă. Marcu s-a prezentat la rândul lui. Paul i-a repetat numele ca și când ar fi vrut să-l țină minte. Marcu l-a poftit să ia loc. L-a scrutat întrebător. Ce-i venise să-l viziteze?

„Abia am venit din Parry Sound. Am dus o butelie de gaz la încărcat și am uitat-o acolo. Seara am invitați la un barbecue. N-ai cumva o butelie de rezervă ca să nu mă mai întorc în oraș?” i-a deslușit toată enigma.

„O butelie cred că am, da' nu știu dacă-i plină sau goală. Hai s-o vedem”.

S-au dus să se uite la barbecue. Marcu a ridicat butelia. Părea plină. A deconectat conducta de gaz și i-a oferit-o. Doctorul a preluat-o cu ușurință, deși era grea.

„M-ai salvat. De când ești aici?”

„De ieri. Abia m-am așezat. Am dat un tur insuliței tale. Tare mi-a plăcut vila pe care ți-ai făcut-o acolo. Arată fabulos”.

„Ne-a costat o grămadă, dar până la urmă am reușit s-o terminăm. Cu ce te ocupi?”

„Scriu”.

„Oh, un scriitor. Ce scrii?”

„Ficțiune romantică”.

„Mai există genul ăsta? Credeam că Twitter e acum la modă”.

„Hmm, o fi, dar eu d-asta scriu, ficțiune romantică”.

„Sper că nu te-am necăjit. A fost doar o glumă”.

„Cam la țintă gluma asta a ta”.

„Lumea se schimbă, și parcă nu în bine. Joe ce face?”

„Cine?”

„Joe, proprietarul?”

„A, Joe, italianul, e vecinul meu. Face bine. Mereu îngrijorat, ba de una, ba de alta. Da’ e ok, pentru cea mai mare parte”.

„Ți-e vecin? Asta-i foarte convenient. Poți veni aici oricând. E rustică căbănuța asta a lui și are de toate în ea. Și peisajul e terific”.

„Am tot ce-mi trebuie. Admit asta. Numai inspirația de mi-ar veni. Ce bine ar fi”.

„N-ai pe nimeni cu tine? O muză care să te inspire?”

„Nu, n-am pe nimeni. Da’ o modelez în paginile mele. Așa că nu-s chiar singur”.

„Ha, și-ți ajunge? Îți spun eu ce, vino la noi la barbecue diseară. Nu știi câtă distracție o să fie, dar ce ai de pierdut? Măcar noi suntem reali”.

„Mulțumesc pentru invitație. Pe când?”

„Pe la șase”.

A luat-o pe potecă în jos spre doc. După puțin i-a văzut barca trecând în trambă prin fața insulei. Îl plăcuse. N-avea ifose, părea deschis și direct.

Docul era ocupat de bărci. Abia a înghesuit-o și pe a lui. A urcat pe terasă. Se uita după Paul între ceilalți. A reperat barbecue-ul și pe el manevrând spatula. S-a apropiat și i-a întins sticla de whisky. I-a mulțumit și a pus-o între celelalte în barul mobil de lângă el. Avea chiar și un mic frigider acolo. L-a întrebat ce voia de băut. I-a zis că un pahar de whisky. I-a zis să se servească. El întorcea hamburgerii. S-a servit. Cu paharul în mână s-a răsucit către meseni. A încercat să-i numere. Păreau să fi fost vreo două duzini. Unii erau grupați în jurul meselor dar mai erau și răslețiți. Cum

Paul era concentrat pe grătar și nu zicea nimic, s-a îndreptat către cei mai apropiați de el. Comentau un film. De fapt, disecau viața actorilor. Care cât câștiga și cu cine se mai încurca. Discuția era animată. Se întrerupeau unii pe alții. S-a mutat la următoarea masă. Acolo clar erau medici. Discutau cazuistica cancerului de sân. Era gata să se eschiveze când o blondă platinată trecută bine de cinzeci s-a ridicat și l-a acroșat. I s-a adresat pe nume.

„Eu sunt Claire, soția lui Paul. Îmi pare bine că ești aici. E frumos să ne putem cunoaște vecinii. Am înțeles că scrii. Ce scrii?”

„Ficțiune romantică”.

„Și soțul meu scrie. Dar sunt cărți d-ale lui de neurologie. Ai publicat ceva până acum?”

„Zece romane. Lucrez la următorul”.

„Oh, dar ești prolific. Și cum merge cu ăsta?”

„M-am cam împotmolit în intrigă”.

„Sunt sigură că o s-o descurci”.

Întorcându-se spre cei de sub umbrelă, l-a introdus pe nume.

„Închiriază cabana lui Joe. E scriitor. A publicat deja zece și lucrează la următoarea. Scrie ficțiune romantică. Nu-i așa că-i adorabil?”

Marcu a înregistrat un murmur de apreciere. S-au răsucit spre el.

„Zi-ne niște titluri”, i-a cerut una cu fața acrită de vreme.

Le-a înșirat în ordine. N-auziseră de ele. De niciuna.

„Nu-mi aduc aminte de când n-am mai citit o carte de ficțiune. Eram mai tânără p-atunci”, a zis cu surâs de față mare o femeie cu fața brăzdată de riduri înecate în strat gros de alifie, „să fiu sinceră, nici că m-ar mai atrage acum. Abia de mai am timp să le citesc p-astea ale mele de specialitate”.

„Apropos de citit, fetelor, abia a apărut în a opta ediție Obstetrica și Ginecologia lui Beckmann și Ling. Am luat-o de pe Amazon. O am cu mine”.

„Ce e nou?”

Marcu n-a vrut să știe. Atâta vâlvă făcuse! S-a retras tiptil și s-a lipit de cercul din jurul umbrelei următoare. Aici nu l-a mai prezentat nimeni și nici n-a fost băgat în seamă. A putut să-și soarbă liniștit din whisky ascultând la cum să-și fi investit banii pe care nu-i avea în vehicule financiare oferite de Bay Street.

Paul a trecut pe la mese să-și invite oaspeții la hamburgeri. Cum Marcu era deja în picioare a ajuns printre primii. Și-a turnat maioneza, muștarul, ceapa și ardeii iuți pe chifla deschisă și a pus deasupra hamburgerul. A închis chifla și a mușcat pofcios din ea. Îi era foame.

„Văd că-i faci vânzare lui Paul”, i-a zis o blondă tinerică și subțirică, cu ochi verzi de pisică sălbatică.

Încerca, da' nu-și putea lua ochii de la ochii ei.

„Ce vânzare îi fac?”

„Ai mușcat cu atâta poftă din hamburgerul ăla că-i musai să-l încerc și eu”.

„Ești invitata mea. Vrei să ți-l prepar eu?”

„Cum nu, dacă te oferi”.

I l-a făcut ca pe al lui și i l-a oferit pe o farfurioară cu un șervețel lângă. Aia i-a mulțumit. Mușcase din el cu grijă să nu-i curgă din umplutură.

„E bine făcut. Iar tu te pricepi să-l împachetezi. La ce altceva te mai pricepi?”

„La scris. Sunt scriitor. Scriu ficțiune romantică”.

„Serios? Ai publicat ceva?”

„Zece romane”.

„Zece? Da' e fabulos, nu? Poți trăi din ele?”

„Duc o viață decentă”.

„Și cum ai ajuns aici?”

„Cu barca”.

„Ha, mi-ai servit-o, voiam să zic, pe cine cunoști aici”.

„Pe nimeni. Pe Paul. A venit să împrumute o butelie de gaz și m-a invitat. Închiriez cabana lui Joe. E pe insulița de lângă asta. Am cunoscut-o și pe Claire”.

„Claire e o adevărată doamnă. Amândoi sunt foarte distinși. Fac o pereche respectabilă”.

„...”

„Îți spun că fac o pereche specială”.

„Nu mă îndoiesc. Da' nu-i prea cunosc”.

„Da' de mine ce zici?”

„Ești foarte frumoasă. Și ai în tine un spirit jucăuș”.

„Sunt Alice”.

„Sunt Marcu. Sper să-ți trăiești visul, Alice”, i-a spus, continuând să muște din chiflă.

„Wonderland? Lewis Carroll a scris-o pentru o altă Alice. Nu-s eu aia”.

„De fapt îl chema Charles Dodgson. Alice a lui căuta aventuri. Sigur nu ești tu aia?”

„Nu, nu-s eu aia”.

„Mie îmi pare că ai fi”.

„Îți spun că nu-s. Sunt aici cu soțul meu Jeff. E acolo sub umbrelă. Dezbate taxele. E foarte supărat că-i ciugulește guvernul din buzunare”.

„Cu ce se ocupă?”

„Bancher”.

„Eh, își știe valoarea banilor. Și tu?”

„Am studiat științe politice. Dar nu practic. Sunt casnică”.

„Ca mine. Și ce faci?”

„Nimic”.

„Aveți copii?”

„Jeff, din prima căsătorie. Are un băiat. Începe acum finanțele la Harvard”.

„Îl moștenește pe taică-său”.

„Sută la sută”.

„Dacă ai vrea ți-aș putea arăta cabana lui Joe. E rustică. Foarte diferită de asta de aici”.